

COL · LABORACIÓ

Eurocrisi

XAVIER MAUREL
ECONOMISTA

EL CREIXEMENT econòmic en els països de la Unió Europea està estancat. Una situació que ja no es pot considerar com a conjuntural sinó perillosament pròxima a mantenir-se inamovible per un llarg període de temps. En efecte, el creixement o és nul o, en alguns casos, negatiu. La causa principal és, òbviament, la falta de la demanda necessària, que genera una caiguda de la producció, acompanyada, inevitablement, pel creixement de l'atur. Les hipoteses públiques veuen baixar

el seus ingressos, incrementar les seves despeses i, com era d'esperar, créixer els seus dèficits públics. Per acabar-ho d'arrodonir, el fantasma de la deflació sembla trucar a la porta.

Com recordareu, la història va començar (com Europa) a Grècia. Avui la seva economia és un nyap sense gaires esperances de redreçament. Va seguir Portugal, menys castigat però igualment al límit de les seves possibilitats. Espanya i Itàlia eren les següents candidates a la crisi (per a alguns,

desacceleració) i van reeixir en la creació de les pròpies bombolles especulatives, i van aconseguir d'aquesta manera els millors rècords de deute. Però les polítiques d'austeritat imposades per qui les dicta, Alemanya, és clar, semblen haver contagi- at les fins l'any passat no afectades França i, qui ho havia de dir, Alemanya.

França, en un exercici de realisme, va començar a veure que la seva economia havia agafat un virus potent, semblant a un altre que no vull esmentar. El govern socialista, refractari a les polítiques econòmiques neoliberals, es va veure forçat a canviar de ministre d'Economia per substituir-lo per un altre, menys refractari, d'origen català. Aleshores, com als altres països afectats per l'epidèmia, han fet un pla de retallades de tres anys, de

50.000 milions d'euros, 21.000 milions per a l'any vinent. Adicionalment, proposen rebaixes d'impostos a les empreses i les cotitzacions socials, per un import de 41.000 milions i la venda d'actius d'entre 5.000 i 12.000 milions.

Però, Alemanya? Qui ens ho havia de dir! Aquest país tot-poderós, anys enrere ja va passar per un molt dur exercici de retallades, però va creure que no els tornaria a succeir. Avui la realitat ens mostra com les exportacions, un 50,6% del seu PIB, van caure en el passat mes d'agost en un 5,8%. Com ja he dit en altres ocasions, el cas és que un model de creixement econòmic basat en les exportacions depèn de la bona salut econòmica dels països compradors i, en aquesta oportunitat, els països importadors, ara especialment la Xina i el Brasil,

estan vivint uns moments difícils, força difícils. Com també els passa als països europeus del sud.

La globalització de les economies ha esdevingut una xarxa creixent d'intercanvis comercials entre països de difícil encaix. Per les seves disparitats resulta molt complicat establir normes idèntiques per a tots i solucions úniques per als seus problemes. Una mostra del que no s'ha de fer: recentment Mario Draghi, president del Banc Central Europeu, va indicar a Matteo Renzi, primer ministre d'Itàlia, que havia de "promoure les inversions i la creació de llocs de treball, però tenint en compte el pacte d'estabilitat". És a dir, el mateix consell que a la resta de membres de la Unió Europea. Cafè per a tots. Amb unes gotes de cianur.